

ces parlamentàries catalanes el 1983, naixia ja tarada i del tot invàlida per a tot allò que, teòricament, deia proposar-se en relació amb el ple restabliment d'usos i funcions de la llengua del país.

Algú es recorda de com ja de bon antuvi aquesta llei va ser qualificada per moltes veus crítiques de simple despenalització del català i de com, menys de deu anys després d'haver estat aprovada, ja a començaments de la present dècada, van començar a sortir veus de dins les mateixes institucions de poder clamant per la seva reforma, si veritablement es volia fer-la mínimament apta per a aturar l'avanç imparable que experimenta l'espanyol a Ca-

talunya en detriment de la llengua autòctona?

Doncs bé, l'èxit altre cop "suficient" d'aquesta segona gran ofensiva espanyola —ara sota aparences més "democràtiques" que l'anterior— contra la nació catalana i a favor de l'Espanya eterna comença a ser novament palpable. El *Cid Campeador* continua guanyant batalles. Perquè, qui gosa tornar a posar ara damunt la taula la urgentíssima reforma en profunditat de la llei de normalització lingüística després de la campanya d'intoxicació engegada contra la llengua catalana, des del setembre de l'any passat, per part de tot de mitjans comunicatius espanyols, de partits

polítics i, més recentment, de les mòries —tanmateix prou batalleres, en aquest terreny— de l'Acadèmia més espanyola de totes les que es fan i es desfan?

És tan significatiu com alhora preocupant que aquesta lluita per la llengua resti només en mans de forces que es proclamen obertament independentistes, mentre que les altres o bé la boicoten amb contumàcia o bé es limiten a fer-hi la puta i la ramoneta tot passant-hi de puntetes.

La trista actualitat de la projectada reforma de la llei de normalització lingüística és que hagi deixat de ser actual només perquè l'espanyolia bramula amb renovat *ardor guerrero*. **Josep Murgades**

Belloch i la Guàrdia Civil

Hi ha en marxa un procés, impulsat pel ministre Belloch, de neteja d'imatge de la Guàrdia Civil, molt danyada per l'afer Roldán. Ho explica Xavier Rius Sant.

El honor ha de ser la principal divisa del *Guardia Civil*; debe, por consiguiente, conservarlo sin mancha. Una vez perdido, no se recobra jamás", diu l'article 1 del reglament de la Benemèrita. Ara, el ministre d'Interior i Justícia, Juan Alberto Belloch, s'ha trobat amb la necessitat d'haver de rentar les moltes taques que han aflorat dins del cos amb el cas Roldán. Aquest escàndol, que encara cueja, ha destruït la imatge de modernització que s'havia anat construint des del 1985, quan Luis Roldán assumeix la direcció de l'institut armat. Aquest cos fins llavors era sinònim de 23-F, dels fets d'Almeria i de tantes situacions esperpèntiques que alimentaven els fantasmes de l'Espanya tràgica.

Amb Roldán es modernitzen els vehicles, es creen unitats d'actuació antiavallots —que fan que els tricorns i els cops de culata siguin substituïts per cascos verds i pilotes de goma—. Mentrestant, el cos s'involucra cada cop més en la lluita antiterrorista, tot actuant fins i tot a les grans ciutats, i el coronel Rodríguez Ga-

Juan Alberto Belloch. El ministre vol democratitzar la Benemèrita.

lindo, cap d'aquesta lluita a Euskadi, aconsegueix notables èxits —poc abans dels Jocs, es va donar un cop important a la cúpula d'ETA.

No obstant això, fets com les traves a les investigacions per tortures de la jutgessa Elisabet Huerta pel cas Linaza mostraven que els canvis no havien eliminat mètodes propis del règim anterior. Però la cruesa dels atemptats d'ETA contra casernes com la de Saragossa o Vic feia que s'oblidessin les tortures i així la Guàrdia Civil apareixia davant la societat com un

cos modern i eficaç. Les modificacions legislatives i les missions que duen a terme com a cascos blaus a El Salvador o a Angola corroboraven aquesta nova imatge, si bé a Catalunya i Euskadi, especialment, aquests canvis no modificaven el sentiment tradicional de rebuig cap a aquest cos, identificat amb la repressió nacional durant dos segles.

Les investigacions iniciades el 1988 pel fiscal en cap de Donostia, Luis Navajas, per l'enriquiment del coronel Galindo i la seva possible vinculació a xarxes de narcotràfic, que-

daven ajornades, sobretot perquè HB les utilitza com a instrument per atacar el cos. L'assassinat per part d'ETA de l'empresari José Santamaría, implicat pel fiscal Navajas en la xarxa clandestina de Galindo, va aturar definitivament les investigacions.

En aquest context, la premsa comença a desvelar l'enriquiment de Roldán, mentre es desmantella la UCIFA o Unitat Anti-droga i els seus membres són processats per posar en circulació droga confiscada. Després, amb Roldán ja pròfug, surt a la

llum pública que nombrosos caps de la Guàrdia Civil s'han enriquit amb les contractes a dit i els fons reservats.

El ministre Belloch ha ordenat investigar tots els guàrdies vinculats a concessions d'obres, ha reorganitzat a fons els serveis d'espionatge i pretén reduir el personal de la direcció general de la Guàrdia

Civil, entre el qual hi ha els 500 agents adscrits al CESID –servei d'informació de l'exèrcit– alhora que busca una manera digna de retirar Galindo de la caserna d'Intxaurrondo. Tot això ha creat un gran malestar entre tots aquells que van treballar amb Roldán.

Belloch prepara també la reintegració

dels membres del Sindicat Unitari de la Guàrdia Civil, que foren condemnats per sedició fa uns quants anys, per demanar drets sindicals i la desmilitarització del cos. I és que és evident que la disciplina militar va afavorir Roldán per cometre tots els delictes dels quals ara és acusat.

Xavier Rius Sant

La frontera del sud

El segrest d'un avió algerià, que va ser desviat cap a l'aeroport de Palma, posa en evidència, segons Josep Melià, la situació geoestratègica de Mallorca.

Durant anys, els millors analistes han promogut la idea d'unes Balears que servissin de pont i lloc de trobada entre Europa i Àfrica. Fa un lustre era visible que el procés s'havia iniciat. Palma sempre era plena de compradors algerians, vestits amb la gil-laba, fent *shopping* amb la mateixa desesperació que els espanyols que van a Nova York. S'imaginà fins i tot una gran Universitat del Mediterrani. El diumenge 13 de novembre, Mallorca va despertar amb la xafogor de descobrir que la geopolítica sempre passa factura.

Tan a la vora d'Àfrica com d'Espanya, Mallorca, tot i un llarg passat d'amors i desamors, ha fet el possible per oblidar la frontera del Sud. El que fou la província oriental de l'Al-Andalus ha anat esborrant els signes de la seva vinculació al Magrib. Endebades poden recordar els historiadors que als segles XIII-XV el nord d'Àfrica era un seguit de consulats i oficines comercials mallorquines. O que la nostra gran literatura ve determinada per la doble esquizofrènia d'un Llull presumptament martiritzat per voler convertir els moros, i un Anselm Turmeda convertit a l'islamisme i venerat encara com a sant a Tunísia. Tot això al costat de fets que sovint s'obliden o es magnifiquen. Com que els recs de Banyalbufar o de l'Horta de Cubelles (Pollença) continuen amb els sistemes d'irrigació àrab, que a la pagesia es mantenen vives moltes paraules d'origen morisc, cosa que té la

seva rèplica en la toponímia i en molts de cognoms familiars, que coses que es reputen tan mallorquines com la roba de llengües, el tumbet i el trempo són plats que hom pot trobar a Síria o al Marroc i altres coses per l'estil.

JOAN CELIÀ

L'avió segrestat per un grup d'algerians, a l'aeroport de Son Sant Joan. El fet va mantenir en alerta Palma tot un dia.

I tanmateix, a la frontera del Sud hi ha problemes. És clar que ací no arriba el drama humà dels immigrants il·legals que creuen l'estret de Gibraltar amb les seves xalanes. Gibraltar, pels mallorquins, encara és la meca del contraban del tabac i de la picadura Jorge Russo. Vull dir que és una realitat més positiva que un colonialisme que ferí cap sensibilitat. Però la gent ja no es consola pensant que Tarifa o Algesires estan més a prop d'Àfrica. "Estem a la vora del volcà del fonamentalisme àrab", diuen una vegada i altra els comentaristes de ràdio tot donant les notícies del segrest.

Després d'una etapa romàntica (les llegendes populars, els poemes de Costa sobre "la gerreta del captiu" i altres signes del temor als pirates), un cop que el capità Barceló neteja la Mediterrània de sarraïns invasors, comença l'etapa de nacional-ca-

tolicisme i patriotisme barat a costa dels moros. Es volia substituir el fet de la catalanització de les Illes per la cristianització i la reincorporació al món europeu. El simulacre de "moros i cristians" (Pollença, 2 d'agost) era un exaltat "mesclat" (nom d'una barreja de licors que produeix una eufòria incontenible) entre el fervor i l'agnosticisme. Però quan la pàtria de Joan Mas i la del pirata Dragut s'agermanaren semblava que començava una etapa de germanor, cosa que el folklor popular ja havia avançat (els moros de Moreria de les cançons, no volen anar

amb un guitarró i en lloc d'espases i llances volen música i amor). Però a mesura que això significava que les platges del sud, i les de Turquia, s'erigien en competidores del nostre turisme molts verens en el fonamentalisme islàmic (com en la guerra dels Balcans) una font saludable d'atractiu turístic. I aquest és el somni que el 13 de novembre saltà pels aires. Ara tothom és conscient que el perill, que encara no ha revelat la seva forma real, és a la vora. Els segrestadors es limiten a dir que prefereixen la presó a Espanya que anar a lliure per Alger. I la gent, simplement, no s'ho empassa.

Josep Melià